

Internationale telefoontaal

Guido van den Berg - Amstelveen

Telefoonnummers worden vaak verkeerd begrepen door de volgorde en de combinaties waarin de getallen worden uitgesproken. Dit is het gevolg van een Angelsaksische gewoonte, die de laatste tijd langzaam maar zeker het gesproken Nederlands is binnengeslopen. In Amerika bijvoorbeeld bestaan alle telefoonnummers uit zeven cijfers. Een Amerikaan zal het nummer 2342000 gewoonlijk uitspreken als 'two three four two thousand'. Omdat de Amerikaan die dit nummer hoort, vanzelfsprekend weet dat alle telefoonnummers uit zeven cijfers bestaan, zal hij ook 2342000 opschrijven en niet 23421000. In Nederland kunnen telefoonnummers echter uit drie, vier, vijf, zes of zeven cijfers bestaan: vandaar dat de een bij 'drieëntwintig duizend' 231000 opschrijft, en de ander 23000.

De letter A mag niet meer op Schiphol

Schiphol vierde donderdag op sobere wijze zijn 75-jarig jubileum. De luchthaven is volop aan het verbouwen en uitbreiden, en achtte het „wat rommelig” voor een feest. Er wordt onder meer een nieuwe, vijfde pier aangelegd. Deze E-pier moet in mei worden opgeleverd.

Maar de E-pier zal nooit E-pier heten.

De letteraanduidingen van de pieren schuiven twee plaatsen op in het alfabet. De A-pier gaat dan C-pier heten, de B-pier D-pier enzovoort. De nieuwe E-pier wordt dan G-pier.

Die aanduidingen veranderen om spraakverwarring te voorkomen. In het Engels wordt de letter A uitgesproken als E. Als bijvoorbeeld het vliegtuig naar Malaga van vertrekt uitgang A12, dan wordt dat in het Engels omgerekend als „E twelve”. Minder bereisde Nederlanders zouden dan geheel in paniek kunnen raken en zich naar de andere kant van de luchthaven, naar de E-pier, spoeden. „En dat is een heel eind lopen, vooral als je ook weer terug moet”, zegt een woordvoerder van de luchthaven.

Uit: de Volkskrant

In Engeland kent men ook verschillen in het cijfertaal, maar daar schijnt men aan *hundred* en *thousand* gewend te zijn, en schrijft men 00 en 000 (zonder de 1) wanneer de Britse variant van 008 via een stemcomputer het nummer oplepelt. Ook in België bestaat het probleem nauwelijks: alle telefoonnummers — behalve die van Brussel en Antwerpen — bestaan uit zes cijfers. Ze worden gewoonlijk paarsgewijs uitgesproken en bij een zevencijferig nummer worden de eerste drie samen genomen. Als een Nederlander daarentegen 38015 als drie-tachtig-vijftien uitspreekt, kan de aangesprokene 380510 opschrijven, omdat deze een ander verwachtingspatroon heeft.

Het gedonder begint pas goed in Duitsland. De buitenlander snapt er niets meer van: *binnen* een en dezelfde plaats kunnen abonneenummers uit verschillende aantallen cijfers bestaan. In het algemeen geldt: een klein nummer is van een groot bedrijf. Een doorkiesnummer wordt zonder de laatste 0 of 1 aan het hoofdnummer geplakt, waardoor je weer een heel lang nummer krijgt. Er is maar één oplossing: het getal cijfer voor cijfer uitspreken.

● LETTERUITSPRAAK

Europees telefoneren kan dus een vrolijke boel worden, en dan hebben we het nog niet eens over het spellen gehad. Probeert u maar eens door de telefoon een H van een A, een P van een B, een D van een T of een S van een F te onderscheiden! Ook hier geldt weer: hoed u voor Angelsaksische invloeden. Het probleem bleef tot voor kort beperkt tot de kleine groep Nederlanders die in de jaren vijftig naar bijvoorbeeld Canada of Australië zijn geëmigreerd. Bij overkomst naar familie in

Nederland bleek iedere keer weer dat de emigrant het Nederlands behoorlijk verleerd was. Als er gespeld moest worden voor een adres begon het probleem: is it an A as in Apple or an E as in Edward? E as in Edward or I as in Isaac? Telefonisten worden gek van deze verwarrende manier van spellen, want ook de Nederlandse zakenman die een nummer in Amerika nodig heeft, schakelt instinctief over op spellen in het Engels, terwijl de persoon aan de andere kant van de lijn hem in het Nederlands te woord staat.

● OPNEEMCONVENTIE

De uitgesproken woorden bij het opnemen van de telefoon verraden in Europa trouwens ook wel iets over de volksaard. De Brit noemt

•
**'Tot wie spreek ik
hoort u helaas
alleen in
Suriname'**
•

vaak heel keurig zijn eigen nummer, de Fransman is kortaf en soms zelfs korzelig (*Allo, oui?*) en de Italiaan is klaar (*Pronto!*). De Spanjaard commandeert 'Zeg mij!' (*Digame!*), terwijl de Portugees zich ietwat melancholiek afvraagt of u er ook werkelijk bent (*Esta?*/Bent u daar?) In landen als Duitsland en Nederland neemt men gewoonlijk op met het noemen van de eigen naam, een gebruik dat vooral in de grote steden steeds minder wordt. Uit angst de naam tegenover een eventueel 'verkeerde' beller te noemen, zegt men alleen maar *Hallo*. Eigenlijk is het raar dat degene die gebeld wordt eerst zijn naam moet noemen. Per slot van rekening neemt degene die opbelt het initiatief en zou die eerst zijn naam moeten noemen. Dit probleem is even simpel als doeltreffend op te lossen met een Surinaams gebruik. In Suriname neemt men meestal op met 'Tot wie (spreek ik)?' Helaas blijft dit gebruik beperkt tot Suriname. <